

Република Србија
УПРАВНИ СУД
20 У 24341/10
12.10.2012. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Жељка Шкорића и Павела Јонаша, чланова већа, са судским саветником Снежаном Николић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца "А.А." а.д. ..., Ул. ... бр. ..., кога заступају пуномоћници Слободан Кремењак, адвокат из Београда, Ул. краља Милутина бр. 37, и Драшко Вуковић, адвокат из Београда, Таковска бр. 2, као и пуномоћници по овлашћењу законског заступника тужиоца Б.Б., В.В. и Г.Г., против туженог Управног одбора Републичке агенције за телекомуникације Републике Србије "Рател", чији је правни следбеник Републичка агенција за електронске комуникације, коју заступа законски заступник директор др Д.Д. и пуномоћници по његовом овлашћењу Ђ.Ђ., Е.Е., Ж.Ж. и З.З., ради поништаја одлуке бр. 1-Каб-031-946/10-6 од 04.06.2010.године, уз учешће заинтересованог лица "И.И." д.о.о. из ..., Ул. ... бр. ..., кога заступа Ј.Ј., директор предузећа, преко пуномоћника Александра Б. Петровића и Бранислава Д. Глогоњца, адвоката из Београда, Сарајевска 2а, у предмету одређивања цене услуга, након одржане усмене јавне расправе, дана 12.10.2012.године и нејавне седнице већа, одржане дана 12.10.2012. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба се ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

III ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да заинтересованом лицу накнади трошкове управног спора у износу од 10.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореном одлуком у тачки 1. диспозитива јавним телекомуникационим оператерима "А.А." а.д. из ..., и "И.И." д.о.о. из ..., одређени се услови и цена за услуге интерконекције јавних фиксних телекомуникационих мрежа, у делу терминирања позива приступних тачака и водова за интерконекцију, као и цена приступа телекомуникационој

инфраструктури, без пореза на додату вредност, на следећи начин: 1. Термирање позива 1.1. на локланом нивоу по цени од 0,21 дин/мин у време јаког саобраћаја и 0,11 дин/мин у време слабог саобраћаја; 1.2. на нивоу транзитног подручја (једноструки транзит) по цени од 0,68 дин/мин у време јаког саобраћаја и 0,34 дин/мин у време слабог саобраћаја; 1.3. на националном нивоу (двоструки транзит) по цени од 0,82 дин/мин у време јаког саобраћаја и 0,41 дин/мин у време слабог саобраћаја. 2. Приступне тачке- “А.А.” а.д. и “И.И.” д.о.о. су у обавези да обезбеде опрему и сносе све трошкове успостављања приступних тачака на својој страни вода за интерконецију. 3. Водови за интерконецију-за успостављање вода за интерконецију не плаћа се једнократна накнада. 4. Рашчлањени приступ локалној петљи 4.1. за једнократну накнаду за рашчлањени приступ локалној петљи, у износу од 38,20-а ЕУР по приступној линији; 4.2. за месечну накнаду за потпуни рашчлањени приступ локалној петљи, у износу од 6,28 ЕУР-а по приступној линији; 4.3. за месечну накнаду за заједнички рашчлањени приступ локалној петљи, у износу од 2,49 ЕУР-а по приступној линији. 5. Колокација-за месечну накнаду за услугу колокације у износу од 150 ЕУР-а по локацији 6. Коришћење транспортних капацитета закупом оптичких влакана са неопозивим правом коришћења на 15 година 6.1. за једнократну накнаду за закуп пара међусобних оптичких влакана у износу од 2,5 ЕУР-а/м уз годишњу накнаду за одржавање у износу од 2.5 % од укупне једнократне накнаде; 6.2. за једнократну накнаду за закуп пара месних оптичких влакана у износу од 3,33 ЕУР-а/м, уз годишњу накнаду за одржавање у износу од 3,33 % од укупне једнократне накнаде 7. Закуп телекомуникационе канализације-за месечну накнаду за закуп телекомуникационе канализације за полагање кабла у цеви пречника до 400мм, у износу од 0,09 ЕУР-а. II Цене из става I тачка 1. диспозитива ове одлуке одређене су на основу важећих цена “А.А.” а.д. на дан доношења ове одлуке и исте ће бити усклађене са повећањем цена услуга фиксне телефонске мреже “А.А.” а.д. III. На цену за услуге интерконеције између јавне фиксне телекомуникационе мреже “И.И.” д.о.о. јавне мобилне телекомуникационе мреже “А.А.” а.д. примениће се услови, односно цене из уговора о интерконецији закљученог дана 08. фебруара 2007. године, односно важећег Анекса 3 наведеног уговора, у складу са условима који важе за интерконецију између јавне фиксне телекомуникационе мреже предузећа за телекомуникације “А.А.” а.д. и јавне мобилне телекомуникационе мреже “И.И.” д.о.о. IV Налаже се Предузећу за телекомуникације “А.А.” а.д. да “И.И.” д.о.о. обезбеди подршку за приступ информационим системима и базама података за потребе оперативне подршке приступа рашчлањеној локалној петљи и пратећим капацитетима. V Налаже се “А.А.” а.д. и “И.И.” д.о.о. да уреде своје међусобне односе на

основу ове одлуке у року од 30 дана од дана достављања под претњом принудног извршења. VI Обавезују се “А.А.” а.д. и “И.И.” д.о.о. да Републичку агенцију за телекомуникације: - тромесечно извештавају о питањима од значаја за реализацију ове одлуке, и обавесте о постигнутом договору да на другачијим основама, него што је то утврђено овом одлуком, уреде своје међусобне односе, најмање у року од 30 дана пре почетка примене тог договора. VII Ова одлука је коначна и објавиће се на интернет страници Агенције.

У тужби којом је покренуо управни спор, тужилац преко законског заступника оспорава законитост побијане одлуке из разлога што није правилно примењен Закона о телекомуникацијама као и подзаконски акт донесен на основу Закона о телекомуникацијама, што у поступку доношења побијане одлуке није поступљено по правилима поступка и што је чињенично стање непотпуно или нетачно утврђено, односно што је из утврђених чињеница изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања. Повреда правила поступка састоји се у чињеници што у конкретном случају, захтев јавног телекомуникационог оператора “И.И.” д.о.о. није изложен у образложењу побијане одлуке, а не наводи се ни којим актом и од којег датума је конкретна измена захтева извршена, нити у ком правцу, због чега је диспозитив побијане одлуке неразумљив. Уколико је акт којим је конкретна измена захтева извршена изјашњење “И.И.” д.о.о. од 28.05.2010. године, које се помиње на страни 15 у образложењу побијане одлуке, онда је и даље нејасно по ком захтеву је тужена поступила, будући да из образложења побијане одлуке није јасно да ли се поступало по измењеном захтеву или не. Повреда правила поступка огледа се и у чињеници да је побијана одлука неодређена, неразумљива и нејасна. Конкретно, обавеза подршке приступа информационим системима и базама података за потребе из става IV побијане одлуке, која је наложена тужиоцу, наложена је без одређивања садржаја обавезе, па је по њој немогуће поступати, а што је чини неизвршивом. Погрешна примена материјалног права састоји се у погрешној примени одредби члана 46. до 48. Закона о телекомуникацијама имајући у виду чињеницу да је тужилац, сходно одлуци туженог органа број: 1-КАБ-6-10/06-1 од 24.03.2006. године, оператор са значајним тржишним уделом за пружање услуга јавне фиксне телефонске мреже. Одлука туженог органа да непосредно одреди услове и цене за услугу интерконекције, резултат је погрешне примене материјалног права, и то одредбе члана 47. став 2. наведеног Закона, јер се на конкретан случај могла применити одредба члана 48. став 2. Закона. Тужени орган је побијану одлуку засновао на примени Принципа о условима заједничког коришћења кабловске канализације које је Управни одбор тужене донео дана 08.12.2006. године, а који нису објављени у Службеном гласнику РС, иако је на то био обавезан у смислу члана 37.

Закон о јавним агенцијама, што такође указује на погрешну примену материјалног права. Даље наводи, да је тужени побијану одлуку засновао и на примени Правилника о броју и периоду на који се издаје Лиценца за јавне фиксне телекомуникационе мреже и услуге, као и минималним условима за издавање Лиценце и најмањем износу једнократне накнаде за издавање Лиценце ("Службени гласник РС", бр.87/2009), који је донео министар за телекомуникације и информационо друштво, односно на одредбу члана 5. Правилника, која не може бити основ за поступање од стране туженог органа, што је супротно Закону о телекомуникацијама који не познаје, нити намеће као обавезу операторима да обезбеди приступ локалној петљи, што потврђује и одредба Стратегије развоја телекомуникација у Републици Србији од 2006. до 2010. године ("Службени гласник РС", бр. 99/06 и 4/09). У првом пасусу те Стратегије се наводи да законом није утврђена обавеза оператора јавних фиксних телекомуникационих мрежа да омогући слободан приступ заједничком коришћењу локалне петље. Акционим планом уз Стратегију развоја широкопојасног приступа у Републици Србији до 2012. године ("Службени гласник РС", бр. 84/09) предвиђена је као активност под редним бројем 3, израда Прописа о рашчлањивању локалне петље. Као предлагач и као тело које усваја и извршава наведени пропис одређена је тужена Агенција, која никада није усвојила наведени пропис, те са изнетог, у конкретном случају намеће тужиоцу обавезу коју Закон о телекомуникацијама не познаје, што је неспорна чињеница констатована и цитираном Стратегијом развоја телекомуникација у Републици Србији од 2006. до 2010. године, чиме се такође погрешно примењује материјално право. Чланом 22. наведеног Правилника, прописано је да су оператори са значајним тржишним уделом обавезни да на захтев туженог органа доставе доказе да су њихове накнаде за интерконекцију засноване на трошковном моделу, а само у случају да јавни телекомуникациони оператор са значајним тржишним уделом не примени трошковни модел, тужена одређује накнаде у складу са законом, општим актима Агенције и праксом која се примењује у Европској унији, која се заснива на референтним вредностима. Тужени је погрешно утврдио чињенице које се односе на примену трошковог модела. Тужени орган је нетачно утврдио чињенично стање у односу на услуге за које је тужилац оператор са значајним тржишним уделом сходно напред наведеној одлуци од 24.03.2006. године оператор са значајним тржишним уделом за пружање услуга јавне фиксне телефонске мреже, што не обухвата услуге подршке дефинисане Правилником о броју и периоду на који се издаје Лиценца за јавне фиксне телекомуникационе мреже и услуге, као и о минималним условима за издавање Лиценце и најмањем износу једнократне накнаде за издавање Лиценце које је донео министар за

телекомуникације и информационо друштво. Тужена Агенција је овлашћена да одлучи да ли јавни телекомуникациони оператор има значајни тржишни удео, али тек на основу међународно прихваћених смерница на основу којих се спроводи анализа тржишта и изручивања тржишног удела у складу са чланом 10. став 2. тачка 1. Закона о телекомуникацијама. Наметање обавезе пружања услуга подршке у сврху приступа локалној петљи јавном телекомуникационом оператору који није проглашен за оператора са значајним тржишним уделом, за те услуге подршке резултат је нетачно утврђеног чињеничног стања о обиму услуга за које је тужилац проглашен за оператора са значајним тржишним уделом. Тако нетачно утврђено чињенично стање довело је и до погрешне примене материјалног права и доношењу незаконите одлуке. Предложио је да суд тужбу уважи поништи оспорену одлуку и прамет врати на поновно одлучивање туженом органу као и да му тужени на име трошкова овог спора исплати износ, који није одредио у тужби у року од 15 дана по правоснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Тужени орган у одговору на тужбу се изјаснио на наводе тужбе, наводећи да је Агенција у свему поступила у границама својих јавно-правних овлашћења, а у циљу потпуне имплементације Правилника МТИД, као и прописа ближе наведених у обраложењу оспорене одлуке и у тексту одговора на тужбу, тако што је имаоцу друге лиценце омогућено пружање јавне фиксне телекомуникационе услуге, коришћењем јавне фиксне телефонске мреже на територији Републике Србије. Предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

У поднеску заинтересованог лица од 28.01.2011. године, исти, имајући у виду да се код овог суда води више поступака предлаже, да се споје предмети У. 25871/10, У. 25707/10, У. 25906/10, У. 25391/10, У. 25494/10 и У. 25777/10, ради једновременог поступања и одлучивања, здруже предмету У.24341/10.

У одговору на тужбу заинтересовано лице преко свог законског заступника је предложило да суд одбије тужбени захтев тужиоца, са разлога ближе наведених у одговору на тужбу.

Управни суд је дана 27.06.2012. године и 12.10.2012. године, одржао усмену јавну расправу, применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), у присуству пуномоћника тужиоца, пуномоћника туженог органа, законског заступника заинтересованог лица и његовог пуномоћника, у складу са одредбама члана 38. истог Закона.

Пуномоћник тужиоца је на усменој јавној расправи, одржаној дана 27.06.2012. године, изјавио да је у међувремену донет нов Закон о електронским комуникацијама, као и

да су ступили на правну снагу и други прописи који регулишу ову управну област. Навео је и да је тужени решењем од 16.06.2011. године, ставио ван снаге један део овде оспорене одлуке и то у делу цене терминације. Надаље је навео да се само решење од 16.06.2011. године, односи на тужиоца, да је тужилац против тог решења поднео посебну тужбу Управном суду, као и да је обавеза туженог органа да обавести суд у случају доношења решења, којим се мења одлука у односу на коју се води овај управни спор. Указао је да је тужени орган диспозитивом тог решења означио да престаје да важи овом тужбом оспорена одлука и то у делу како је то назначено у диспозитиву, али да је поред овог решења тужени донео још неколико решења којима је суштински утврдио престанак важности оспорене одлуке, иако то није означено у диспозитиву. Са наведених разлога, предложио је да суд наложи туженом да се изјасни, којим одлукама, и у ком делу, је утврђен престанак важности оспорене одлуке. На усменој јавној расправи, одржаној дана 12.10.2012. године, пуномоћник тужиоца је изјавио да у свему остаје при наводима тужбе, наводима са одржане расправе од 27.06.2012. године и истакнутом захтеву. Поново је указао да је спорно постојање законског основа за обавезивање тужиоца на пружање услуга подршке, и да цене нису утврђене у складу са законом и подзаконским актима, пре свега јер нису узети у обзир трошкови тужиоца, а што је у складу са важећим прописима било обавезно. Посебно је оспорио цене терминације, приступних тачака и водова за интерконекцију. Даље је навео да тужилац иако је то најавио већ у 2 наврата у току овог управног спора не повлачи тужбу у овом управном спору, јер решењем туженог од 16.06.2011. године, није стављена ван снаге у целости оспорена одлука, већ само у једном делу ближе одређеном диспозитивом тог решења. Из овог разлога на снази је оспорена одлука у делу на који се не односи решење од 16.06.2011. године. Такође је изјавио, да се у тужби пре свега оспорава постојање правног основа да се у односу на тужиоца донесе оспорена одлука, с тим што је указао и на погрешан обрачун цене утврђен оспореном одлуком, с обзиром на прописе који су важили у време доношења оспорене одлуке, којима је било прописано да се узимају у обзир трошкови тужиоца. Даље је навео, да је у тужби такође оспорено и чињенично стање, с обзиром на методологију која је примењена код утврђивања цена.

Законски заступник туженог органа, је на усменој јавној расправи, одржаној дана 27.06.2012. године, изјавио да тужени остаје у свему при датим наводима из одговора на тужбу, да је оспорену одлуку тужени донео у свему у складу са прописима важећим у моменту доношења оспорене одлуке и са прописима којима се регулише надлежност туженог органа. Даље је навео да је у међувремену дошло до промене прописа, јер је донет нов Закон

о електронским комуникацијама, те да је с обзиром на измену прописа тужени орган донео два решења и то решење број: 1-02-052-13/11-26 од 31.08.2011. године и решење број: 1-02-052-13/11-4 од 16.06.2011. године, са којим је упознат и тужилац и сматра да тужилац више и нема правни интерес за вођење овог управног спора. Заступник туженог органа је непосредно уручио суду решења туженог органа које је претходно навео. Такође је навео, да је решењем од 16.06.2011. године, само измењена цена и то део цена, а како је то ближе одређено у диспозитиву тог решења и то са почетком од 01.08.2011. године и тиме је извршено усклађивање са важећим прописима у време доношења решења од 16.06.2011. године, па се није изменила оспорена одлука. Сматра да решење од 16.06.2011. године, не представља решење којим је измењено тужбом оспорена одлука у смислу одредбе члана 29. Закона о управним споровима, због чега су испуњени процесни услови да суд мериторно реши овај управни спор. Надаље је навео да је закључен комерцијални споразум између тужиоца и оведе заинтересованог лица, који се примењује од 31.12.2010. године и да је на тај начин извршена тужбом оспорена одлука. Указао је и да се по тужби тужиоца против решења од 16.06.2011. године, води управни спор под бројем 8 У. 8028/11, и да се противи предлогу пуномоћника тужиоца, јер не постоје разлози за било какво изјашњење туженог. Предлога за допуну доказног поступка није имао.

Пуномоћник туженог органа на усменој јавној расправи, одржаној дана 27.06.2012. године изјавила је да на страни туженог није постојала обавеза да укаже суду на постојање наведених решења, већ на страни тужиоца који је упознат са овим решењем. Предлога за допуну доказног поступка није имала. На усменој јавној расправи, одржаној дана 12.10.2012. године, пуномоћник туженог органа је изјавила да остаје у свему при наводима из одговора на тужбу, разлозима из оспорене одлуке, те речи заступника туженог органа на одржаној расправи дана 27.06.2012. године и да из свих до сада датих разлога оспорава све наводе тужбе и истакнути захтев, те предлаже да суд тужбу, одбије. Посебно указује да решење од 16.06.2011. године на коју се позива тужилац није решење донето применом одредбе члана 251. ЗУП-а, са ког разлога нема услова за примену члана 21. ЗУС-а, те је ово решење донето из разлога ближе наведених у образложењу и у примени је од 01.08.2011. године. Предлога за допуну доказног поступка није имала.

Пуномоћник заинтересованог лица је на усменој јавној расправи, одржаној дана 27.06.2012. године, изјавио да повлачи предлог да се споје поступци у управним споровима, а који су означени у поднеску од 28.01.2011. године. Такође је остао у свему при наводима из датог одговора на тужбу, с тим што је посебно указао суду да је тужени орган оспорену

одлуку донео у свему у складу са важећим прописима у време доношења одлуке, а да се тужбом у суштини оспорава примена Правилника чији је пун назив дат у образложењу оспорене одлуке, као и у одговору на тужбу. Указао је да је правилник општи акт, па се суд не може упустити, као ни орган који је донео оспорену одлуку, у оцену законитости тог правилника, а тужилац, као ниједно друго лице, није покренуо поступак пред Уставним судом ради оцене законитости тог правилника. Наводи да је поступак који је претходио доношењу оспорене одлуке у свему правилно спроведен и омогућено је учешће у поступку и тужиоцу и заинтересованом лицу, тако да при доношењу оспорене одлуке нису повређена ни правила поступка. Надаље је навео да решење од 16.06.2011. године, не представља управни акт у смислу одредбе члана 29. став 1. Закона о управним споровима, због чега такође сматра да су испуњени процесни услови за одлучивање о законитости овде оспорене одлуке. Сматра да не постоје ни разлози да се наложи туженом да се изјасни у складу са предлогом пуномоћника тужиоца из свих изнетих разлога. Предлога за допуну доказног поступка није имао, а трошкове управног спора је тражио у висини заступања на одржаној расправи по важећој Адвокатској тарифи у износу од 17.000,00 динара. На усменој јавној расправи, одржаној дана 12.10.2012. године, пуномоћник заинтересованог лица је изјавио да остаје у свему при наводима из одговора на тужбу и у речи са одржане расправе од 27.06.2012. године. Оспорио је све наводе тужбе и предложио да суд тужбу одбије као неосновану. Такође је указао да се изјашњава и на наводе пуномоћника тужиоца, који се односе на методологију, применом које су одређене цене оспореном одлуком и то тако што наводи да у тужби, као и на одржаној расправи, тужилац није оспорио висину цене, нити је предочио висину за коју налази да је правилна. Предлога за допуну доказног поступка није имао.

По разматрању тужбе, одговора на тужбу туженог органа, и заинтересованог лица, те изјава пуномоћника тужиоца, законског заступника и пуномоћника туженог органа, као и пуномоћника заинтересованог лица, датих на расправама одржаним дана 27.06.2012. године и 12.10.2012. године, и свих списа ове управне ствари, суд налази да тужба није основана.

Према оцени Управног суда, код овако утврђеног чињеничног стања ствари, правилно је поступио тужени орган, када је по захтеву овде заинтересованог лица “И.И.” д.о.о. применом прописа ближе наведених у образложењу оспорене одлуке, одлучио као у диспозитиву те одлуке. Ово из разлога што је у поступку који је претходио доношењу оспорене одлуке, тужени орган без повреда правила поступка, правилно и потпуно утврдио чињенично стање, па је у конкретној ситуацији правилно применио и материјално право,

будући да тужилац као јавни телекомуникациони оператор са значајним тржишним уделом за услуге јавне фиксне телефонске мреже и овде заинтересовано лице, као подносилац захтева за закључење уговора о закупу линија, и поред постојања слободних капацитета, нису успели да међусобним договором закључе поменути уговор. Због непостизања договора овде заинтересовано лице се, као лице које је поднело захтев за закључивање уговора сагласно одредби члана 52. став 3. Закона о телекомуникацијама ("Службени гласник РС", бр. 44/03, 36/06 и 50/09-УС) обратило туженој Агенцији, која је донела оспорену одлуку, а која одлука замењује уговор о закупу. Том одлуком тужиоцу и овде заинтересованом лицу одређени су услови и цене за услуге интерконекије јавних фиксних телекомуникационих мрежа у делу терминација позива, приступних тачака и водова за интерконекију као и цена приступа телекомуникационој инфраструктури, без пореза на додатну вредност, на начин ближе утврђен диспозитивом те одлуке. У поступку одлучивања по захтеву, односно решавајући спорна питања, Агенција је правилно применила и одредбе чл. 19, 20, 21. и 22. Правилника о општим условима за интерконекију јавних телекомуникационих мрежа ("Службени гласник РС", број 53/08) којима су прописана овлашћења Агенције и начин поступања приликом доношења одлуке која замењује уговор о интерконекији, односно поједине делове тог уговора.

Имајући у виду напред наведено, а у циљу потпуне имплементације Правилника о броју и периоду на који се издаје Лиценца за јавне фиксне телекомуникационе мреже и услуге, као и о минималним условима за издавање лиценце у најмањем износу једнократне накнаде за издавање лиценце ("Службени гласник РС", бр. 87/09), односно омогућавања имаоцу друге лиценце да пружа јавне фиксне телекомуникационе услуге коришћењем јавне фиксне телефонске мреже на територији Републике Србије, а све у циљу успостављања конкуренције на телекомуникационом тржишту Србије, што је од највећег значаја и интереса за све грађане и друге правне субјекте у Републици Србији, тужена Агенција је, по оцени суда, у свему поступила у границама својих јавно-правних овлашћења приликом доношења оспорене одлуке.

Утврђујући услове и цене за услуге интерконекије јавних фиксних телекомуникационих мрежа, у делу терминирања позива по оцени суда Агенција је правилно користила метод упоређивања (benchmarking). Анализом су обухваћене цене терминирања саобраћаја у државама региона, ближе наведеним у образложењу оспорене одлуке, које су дате у Табели 1. оспорене одлуке. Цене терминирања саобраћаја из става I тачка 1. диспозитива оспорене одлуке одређене су на начин ближе текстуално и табеларно приказан

на страни 8 оспорене одлуке, где су утврђени и трошкови који се односе на обезбеђивање приступних тачака, као и разлози неплаћања једнократне накнаде за успостављање водова за интерконекцију. Тужени орган је на цене услуге интерконекције између јавне фиксне телекомуникационе мреже “И.И.” д.о.о. и јавне мобилне телекомуникационе мреже “А.А.” а.д. применио услове, односно цене из Уговора о интерконекцији закључен дана 08.02.2007. године, односно важећег Анекса 3 тог Уговора, у складу са условима који важе за интерконекцију између јавне фиксне телекомуникационе мреже “А.А.” а.д. и јавне мобилне телекомуникационе мреже “И.И.” д.о.о. Различите цене терминирања позива из става I тачка 1. и става III диспозитива ове одлуке, према оцени тужене Агенције, утврђене су из разлога што су малопродајне цене услуга фиксне телефонске мреже ниже од трошкова пружања тих услуга и, док се не заврши ребаланс тарифа услуга фиксне мреже, не могу се за интерконекцију са новим оператором на истом тржишту (услуге фиксне телефонске мреже) примењивати цене за терминацију позива које су далеко више од цена локалног позива унутар фиксне мреже “А.А.” а.д. На овај начин се и по оцени суда обезбеђује да услови пословања оба оператора, “А.А.” а.д. и “И.И.” д.о.о., који су добили лиценце за јавне фиксне телекомуникационе мреже и услуге, буду идентични. Цене из става I тачка 1. диспозитива оспорене одлуке одређене су на основу важећих цена “А.А.” а.д. на дан доношења оспорене одлуке, а не на основу цена из Одлуке Републичке агенције за телекомуникације, број 1-03-345-69/08 од 14.10.2008. године и исте ће бити усклађене са повећањем цена услуга фиксне телефонске мреже “А.А.” а.д. Метод упоређивања (benchmarking) правилно је коришћен и у делу који се односи на утврђивање цена приступа телекомуникационој инфраструктури из става I тачка 4. диспозитива оспорене одлуке, за једнократну накнаду за расчлањени приступ локалној петљи (потпуни и заједнички). Увидом у достављену документацију утврђено је да су “А.А.” а.д. и “И.И.” д.о.о. сагласни да за потпуни и заједнички приступ локалној петљи буде иста накнада. Имајући у виду да је просечан износ једнократне накнаде за расчлањени приступ локалној петљи у државама региона, (ближе наведеним на страни 9 оспорене одлуке, а што је приказано у Табели 3 на страни 10 одлуке), 47,31 EUR, те да просечан износ те накнаде износи 20,71% од просечне трогодишње претплате у истим државама, применом пропорције од 20,71% на износ трогодишње претплате у Републици Србији, добија се износ од 29,08 EUR-а (Табела 4 на страни 10 оспорене одлуке), која висина је изражена без пореза на додату вредност. Висина накнаде у износу од 38,20 EUR-а израчуната је као средња вредност, уз напомену да је просечна висина једнократне накнаде за заједнички приступ локалној петљи у државама ЕУ 54,17 EUR-а наведеном методом упоређивања, а за потпун

приступ локалној петљи 57,54 EUR-a.

По оцени суда правилно је наведеном методом упоређивања одређена и висина месечне накнаде за расчлањени приступ локалној петљи (потпуни и заједнички). Висина месечне накнаде за потпуни приступ расчлањеној локалној петљи у износу од 6,28 EUR-a добијена је као средња вредност, а тај износ је добијен упоређивањем просечне висине накнаде за потпуни приступ расчлањеној петљи у земљама региона, као и однос цена претплате и цене приступа расчлањеној петљи. Осим наведеног, као оквирни критеријум коришћен је и однос бруто друштвеног производа по глави становника за 2009. годину у земљама региона, према подацима Међународног монетарног фонда и висине месечне накнаде за потпуни приступ локалној петљи, а узимајући у обзир цену месечне претплате у државама региона. Висине те накнаде дате су у Табели 5 на страни 11 оспорене одлуке и изражене су у EUR-има без ПДВ-а. Методом упоређивања утврђено је и да се висина месечне накнаде за потпуни приступ расчлањеној локалној петљи, креће у распону од 6,14 до 7,29 EUR-a, уз напомену да је просечна висина месечне накнаде за потпуни приступ расчлањеној локалној петљи у државама ЕУ 9,28 EUR-a. Висина месечне накнаде за заједнички приступ расчлањеној локалној петљи правилно је утврђена у износу од 2,49 EUR-a, уз напомену да висина месечне накнаде за заједнички приступ расчлањеној петљи у државама ЕУ износи 2,62 EUR-a. Та вредност је утврђена као вредност предложене цене за потпуни приступ расчлањеној петљи у Републици Србији у износу од 6,28 EUR-a и просечног односа висине накнаде за заједнички и потпуни приступ расчлањеној локалној петљи у пет земаља региона, а што се види из наведене Табеле 5 Приликом утврђивања висине месечне накнаде за услугу колокације у износу од 150 EUR-a по локацији, узет је у обзир постигнут договор у поступку преговарања који је претходио доношењу оспорене одлуке, између тужиоца и овде заинтересованог лица.

Правилно је одређена и једнократна накнада за петнаестогодишњи закуп пара међумесних оптичких влакана у износу од 2,5 EUR-a/m као средња вредност достављене понуде тужиоца и овде заинтересованог лица. Тужилац је за ову врсту услуге понудио износ од 3,5 EUR-a/m за укупну дужину закупљених влакана преко 1000 km, а овде заинтересовано лице од 1,5 EUR-a/m, па како је за годишњу накнаду за одржавање међумесних оптичких влакана тужилац понудио 4% од укупне једнократне накнаде за петнаестогодишњи закуп, а овде заинтересовано лице понудило 1%, утврђен је износ од 2,5% од једнократне накнаде за петнаестогодишњи закуп, а који је добијен као средња вредност достављених понуда. Исти принцип примењен је и за цену одржавања, где је висина једнократне накнаде за закуп пара

месених оптичких влакана и одржавање истих увећана за 33% у односу на висину једнократне накнде за закуп међумесних оптичких влакана, а из разлога што је цена изградње у насељеним местима већа, као и могућност настанка квара на воду. Разматрајући различите предлоге тужиоца који нуди закуп на месечном нивоу и заинтересованог лица који тражи закуп по моделу IRU 15. у износу од 3,33 EUR-а Агенција је по оцени суда правилно донела одлуку да се цена за закуп месних влакана одреди по моделу уговора IRU 15, сматрајући да заинтересовано лице закупљује оптичка влакна пре свега за потребе повезивања телекомуникационих система, због чега је потребно обезбедити предвидљиве услове за дужи временски период.

Метод упоређивања (benchmarking) правилно је коришћен и код одређивања месечне накнаде за закуп телекомуникационе канализације за полагање каблова која је одређена на основу расположивих података у државама региона, а износ је одређен у висини од 0,09 EUR-а/m² и то као средња вредност накнаде у Републици Хрватској (А = 0,05 EUR-а/m) и Републици Бугарској (Б = 0,13 EUR-а/m) а узети су у обзир и предложени износи висине месечне накнаде од стране тужиоца од 0,133 EUR-а/m и овде заинтересованог лица од 0,05 – 0,07 EUR-а/m и тако одређен износ месечне накнаде за закуп канализације у наведеном износу.

У циљу потпуног утврђивања чињеничног стања Агенција је користила податке Cullen International-European Report Cross-country analysis, april 2010., Benchmarking of key regulatory topics across 17 countries; Comission of the European Communities-Progress Report on the single European electronic communications market 2008 (14 th Report), као и релевантне податке доступне на Интернет страницама регулаторних тела за област телекомуникација.

Такође, пре доношења оспорене одлуке, у циљу доношења правилне и на закону засноване одлуке Агенција је странкама омогућила учешће у поступку, тако што је дана 21.05.2010. године доставила тужиоцу и заинтересованом лицу обавештење у смислу члана 23. став 2. Закона о телекомуникацијама и члана 9. Закона о општем управном поступку, са захтевом да се најкасније до 28. маја 2010. године изјасне о чињеницама и околностима које су од значаја за одлучивање у овој управној ствари. Тужилац и овде заинтересовано лице су се дана 28.05.2010. године изјаснили на обавештење у вези услова интерконекције, дајући своје примедбе и предлоге које је тужена Агенција у границама својих надлежности, поштујући поверена јавно-правна овлашћења оценила на начин ближе наведен у образложењу оспорене одлуке.

Суд је ценио наводе тужбе, као и наводе пуномоћника тужиоца изнете на

расправи, па је нашао да су исти неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспорене одлуке. Ово из разлога што је тужена Агенција у оквиру својих надлежности правилно и законито спровела поступак, ценећи све доказе и чињенице које су од значаја за доношење законите и правилне одлуке. Наиме, тужилац је, као оператор са значајним тржишним уделом у обавези да давањем подршке, између осталог, обезбеди и пружање услуга у складу са уговором о интерконекцији са другим јавним телекомуникационим оператором, јер је одредбом члана 6. Правилника о броју и периоду на који се издаје Лиценца за јавне фиксне телекомуникационе мреже и услуге, као и о минималним условима за издавање лиценце у најмањем износу једнократне накнаде за издавање лиценце за пружање јавних фиксних телекомуникационих услуга коришћењем јавне фиксне телефонске мреже на територији Републике Србије, прописано да комерцијално пружање услуга утврђених чланом 5. тог Правилника мора започети у року од годину дана од дана издавања лиценце, а то је у конкретном случају у року од годину дана од 22.01.2010. године, што је утврђено и у самој лиценци. Како се према одредби члана 5. став 1. тог Правилника лиценца издаје у складу са уговором о интерконекцији са другим јавним телекомуникационим операторима, важећим прописима, националним, европским и међународним стандардима, препорукама и другим техничким условима и како је ставом 2. тог члана утврђен минималан обим услуга као услов за издавање лиценце, те како се пружање услуга из наведене одредбе обезбеђује давањем подршке од стране оператора са значајним тржишним уделом, која се односи на рашчлањени приступ локалној петљи (потпуни и заједнички рашчлањени приступ), колокацију, приступ информационим системима и базама података за потребе оперативне подршке приступ рашчлањеној локалној петљи и пратећим капацитетима и коришћење транспортних капацитета одлука туженог органа је правилна и на закону заснована. Осим тога сагласно одредбама Закона о телекомуникацијама, Агенцији је дато овлашћење да, када за то постоје технички или други оправдани разлози, може да наложи да два или више телекомуникационих оператора заједнички користе инфраструктурне објекте, односно да телекомуникационом оператору-власнику објеката наложи да омогући другом телекомуникационом оператору сукоришћење, уз правичну накнаду, што је у конкретном случају и учињено оспореном одлуком. Такође у складу са наведеним законом, Агенција може да донесе одлуку која ће заменити уговор уколико два јавна телекомуникациона оператора у прописаном року не могу да постигну договор о интерконекцији, као физичкој вези телекомуникационих мрежа, којом се омогућава корисницима једне мреже комуникација са корисницима других мрежа, односно приступ услугама других телекомуникационих

оператора. Неосновани су наводи тужбе који се односе на битну повреду правила поступка, имајући у виду да је тужиоцу и заинтересованом лицу у току целог поступка, који је окончан доношењем оспорене одлуке, Агенција оумгућавала остваривање права на учешће у предметном поступку, имајући у виду законом утврђену обавезу која проистиче из правила општег управног поступка, као и обавезу поступања сагласно одредбама Правилника о општим условима за интерконекцију јавних телекомуникационих мрежа, којима су прописана овлашћења Агенције и начин поступања приликом доношења одлуке која замењује уговор о интерконекцији, односно поједине делове тог уговора. Учешће у поступку тужиоцу, а тако и заинтересованом лицу је омогућено на начин што су исти туженој, а поводом наведеног обавештења доставили изјашњење на обавештење у вези услова интерконекције и одређивања цене приступа телекомуникационој инфраструктури тужиоца, а што чини саставни део образложења оспорене одлуке. У образложењу оспорене одлуке наведен је захтев и допуна захтева овде заинтересованог лица, којим је тражено решавање предметног спора, са датумима подношења, па су наводи тужбе и у том делу неосновани, будући да се у смислу члана 199. став 2. ЗУП-а само у кратким цртама износи захтев странке, па како је у образложењу оспорене одлуке захтев овде заинтересованог лица детаљно образложен и дати адекватни разлози за одлуку из диспозитива, то је без утицаја на другачије решавање ове управне ствари и навод тужбе који се односи на то да је диспозитив оспорене одлуке неразумљив, а тачка IV диспозитива неизвршива. Такође је неоснован и навод тужбе у погледу погрешне примене материјалног права, будући да је тужени орган приликом доношења оспорене одлуке правилно применио одредбе члана 46. и 47. Закона о телекомуникацијама, имајући у виду да према тим одредбама сви јавни телекомуникациони оператори имају право да се повежу са другим јавним телекомуникационим мрежама, а да је на захтев заинтересованог јавног телекомуникационог оператора, други оператор дужан да му у складу са овим законом, омогући интерконекцију, у циљу пружања јавних телекомуникационих услуга преко обеју мрежа. Чланом 47. став 2. Закона, прописани су услови интерконекције, који су примењени у конкретном случају, а који се односе на ситуацију кад оператори не постигну договор о интерконекцији. Примена одредбе члана 48. став 2. Закона, на којој инсистира тужилац у погледу посебних услова интерконекције не искључује примену члана 47. став 2. Ово стога што тај члан овлашћује и обавезује туженог да по захтеву реши интерконекциони спор између оператора, уколико оператори нису постигли договор у року од 3 месеца. У конкретном случају тужени се правилно позвао на члан 47. став 2., јер је цене интерконекције одређивао у вези са интерконекционим спором,

који је настао између тужиоца и овде заинтересованог лица, у свему у складу са овлашћењима из Правилника о општим условима за интерконекцију јавних телекомуникационих мрежа.

Неосновани су и наводи тужбе који се односе на немогућност примене члана 5. у тужби наведеног Правилника, будући да то не може бити предмет управног спора, јер Управни суд није надлежан за оцену законитости овог, нити било ког другог општег акта. Инсистирање тужиоца на примени трошковног принципа, наводећи да су цене за услуге интерконекције са фиксном мрежом тужиоца из Стандардне понуде за интерконекцију фиксне телекомуникационе мреже тужиоца засноване на трошковном моделу и да су потврђене Регулаторним извештајем о примени трошковног принципа за 2008. годину, који је достављен Агенцији дана 04.11.2009. године, по оцени суда такође не може бити прихваћен са аспекта потврђености цена интерконекције из трошковног модела од стране Агенције, као и са аспекта трошковне оријентисаности цена које су приказане у јавно доступној наведеној Стандардној понуди са веб странице. Стога је правилно тужена Агенција принципом упоређивања са ценама у државама из окружења одредила цене терминације, које важе само за услуге интерконекције између фиксних мрежа. Упоређивање је правилно извршено са наведеним државама, пре свега, што су те државе упоредиве по питању развоја телекомуникационе мреже и бруто друштвеном производу, а све упоређујући са државама Европске уније по наведеном питању, уз корекцију која уважава постојеће цене услуга у фиксној мрежи тужиоца.

Са изнетих разлога, након закључене усмене јавне расправе, у складу са чланом 46. став 2. Закона о управним споровима, налазећи да оспореном одлуком није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је применом одредбе члана 40. и 41. истог Закона одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Суд је одбио као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова спора, с обзиром на успех тужиоца у овој управној ствари и одлучио као у ставу II диспозитива пресуде, на основу одредбе члана 150. и члана 153. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” број 72/2011), који се примењује сходно одредби члана 74. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09).

Одлуку о трошковима из става III диспозитива ове пресуде, суд је донео на основу члана 66., 67. и 74. Закона о управним споровима, (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), и одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку, (“Службени гласник РС”, бр. 72/11), па је заинтересованом лицу признао трошкове на име приступа на једну јавну расправу у износу од

10.500,00 динара, будући да је заступан од стране пуномоћника из реда адвоката, сагласно Тарифи о наградама и накнадама за рад адвоката (“Службени гласник РС”, бр. 129/07 , 53/10 и 15/12).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 12.10.2012. године, 20 У 24341/10

Записничар
Снежана Николић, с.р.

Председник већа-судија
Гордана Цакула, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

РС